

Napról napra

*Napról napra hegyesebbek a tüskék,
napról napra fenyegetőbben villog július,
mintha egy szörnyetegnek
aranyból csináltak volna fogat.*

*Aki csak sóhajtozott eddig küszöbön állva,
már félénk álmában is állkapcsot csikorogtat,
tányért vagdos a földhöz
s napozó macskákba rúg bele,
mert sírást akar hallani vigaszul, érdes jajszót,
régi keservek visszhangját hangosítva.*

*Fogy az évszázad, ijesztőn soványodik,
csontos mefisztó-arcán barna májfolt.
Napról napra idegenebb tőle a mosoly,
az akácvirág, a küldetését bevégezett halott
s minden csak töredékként
éri el benne saját dicsőségét.*

*Ó, szemérmes diktatúrák, micsoda történet ez!
kopunk, ernyedünk, szétmállunk, mint a selyem
s aki Krisztust árulta volna el valaha rég,
most magát árulja el rebbenéstelenül napról napra
szívével nagy vadak játszadoznak,
mint körmös cicák a gombolyaggal.*

*A költő hanyatt fekve próbálgat énekelni
kint egy hegy tetején, de nem jön ki
hang a torkán.
Szájában megromlott elégiák íze émelyeg föl és evesedik,
mintha megfertőzött madarak máját
etették volna meg vele szürkületkor.*

Eleven emlékem marad

Itt vagyok veled
s most veled-lenni jó.
A kövön lepke s két szárnyán égő pávaszem:
talán a nyár cégtáblája,
talán a szemedé.

A tested csöndesen zsong mellettem,
mintha rádió szólna.
Fű-antennák fogják föl lélegzésedet.
És fű-ménes robog feléd
és százholdas búzatábla zöld árvice a dombról,
de elsodratásunk ábrándja
most is, mint mindig, gyönyörködtet.

Látlak majd itt-ott vidéki városokban,
írói esteken, vagy fölkontyolt hársfák alatt.
A színházból sírás hallatszik ki és hosszú átok,
de te ott is megszöksz majd
minden történet elől
s ismeretlen férfiak oldalán
esztelen, vad, májusi hangokat követsz.

Előre érzem: jó lesz majd fősajognom,
hogy már csak voltál
s nem mellém heversz többé tópartra, hegyi fűbe
s a megőszült katicabogarakat
nem én söpröm le testedről álmaidban.
Jó lesz elnéznem hosszan
páros szép melled kihívó rangadóját:
eleven emlékem marad,
modellem minden elmúláshoz.

1968

Reggeli szekérúton, apámmal

Megyünk apámmal szekéren,
megyünk két kis ökörrel,
harmat gurul utánunk
s csöppecske méz a Napból.

Balról illatos mákföld,
jobbról a temetőkert
s romtemplom vörös fala:
megkövült királypalást.

Szúnyog sír arcunk mellett?
Vagy tán egy régi halott
nyüszög a pangó földből?
a csósz, a vén Böde,
kit megütött a villám?

Kalapját sasok hordják,
zsebóráját az Isten.
Látni néha: az égből
ezüst lánc lóg a földre,
ott leng az Irtás fölött,
a nagy itató kútnál,
az ostorfának koccan,
a káva oldalának.

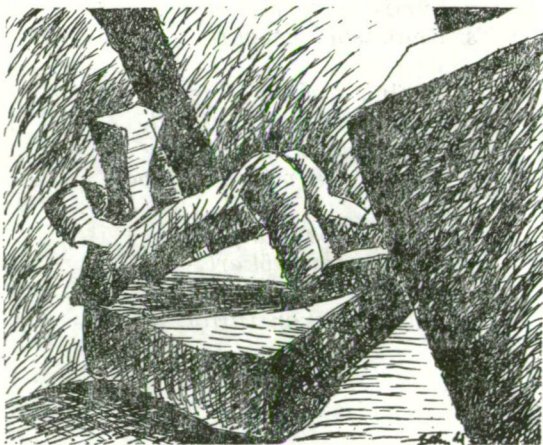
Kinek szemébe villan,
megáll egy pillanatra
s kapáját félre lökve
holt őseire gondol,
a hűvös rozmaringot
szétmorzsoló kezekre ...

Megyünk apámmal szekéren,
megyünk két kis ökörrel,
harmat gurul utánunk
s csöppecske méz a Napból.

Balról illatos mákföld,
jobbról a temetőkert —
rozmaring hajladozgat
felénk az árkon túlról.

Átengedem magam

Ország, országom, gazdátlan ország,
tántorogsz csak a megtermékenyítő virágporban!
Fölötted, fönt, a huzatos úrben
halhatatlan, húsvéti szelek zúgnak,
mintha magasvasúton sebzett lelkekkel
megtömött vonatok robognának a semmibe,
szerelvény szerelvény után. Félálomban
és dadogva hazámnak is mondhatlak téged.
Fecskéid itt rajcsúroznak feketén fölöttem
a szórakoznivágyó város légtérében
s borotvaéles költeményeid, mint kések
angyalok itt vigyázkodnak fejemnél
világos délben is, hogy a romlás turistái
legalább a bennem kinyíló egeket
ne ránthassák sárba. Valakik a szófukar
Holddal harmadszor üzenik nekem; hogy
menthetetlenek vagyunk mindenestől és már
siratnak is minket földalatt futó vizek...
Isten éltesse a halált, országom! Nincs szavam hozzá!
Az égből ecet csöpög kezemre, az se riaszt.
Átengedem magam az orgonák s a dombra kiálló
pümpösdirózsák ideiglenes hatalmának:
e jóslatos naptól fogva ők kormányozzanak engem.



BELICZAI MÁRIA RAJZA